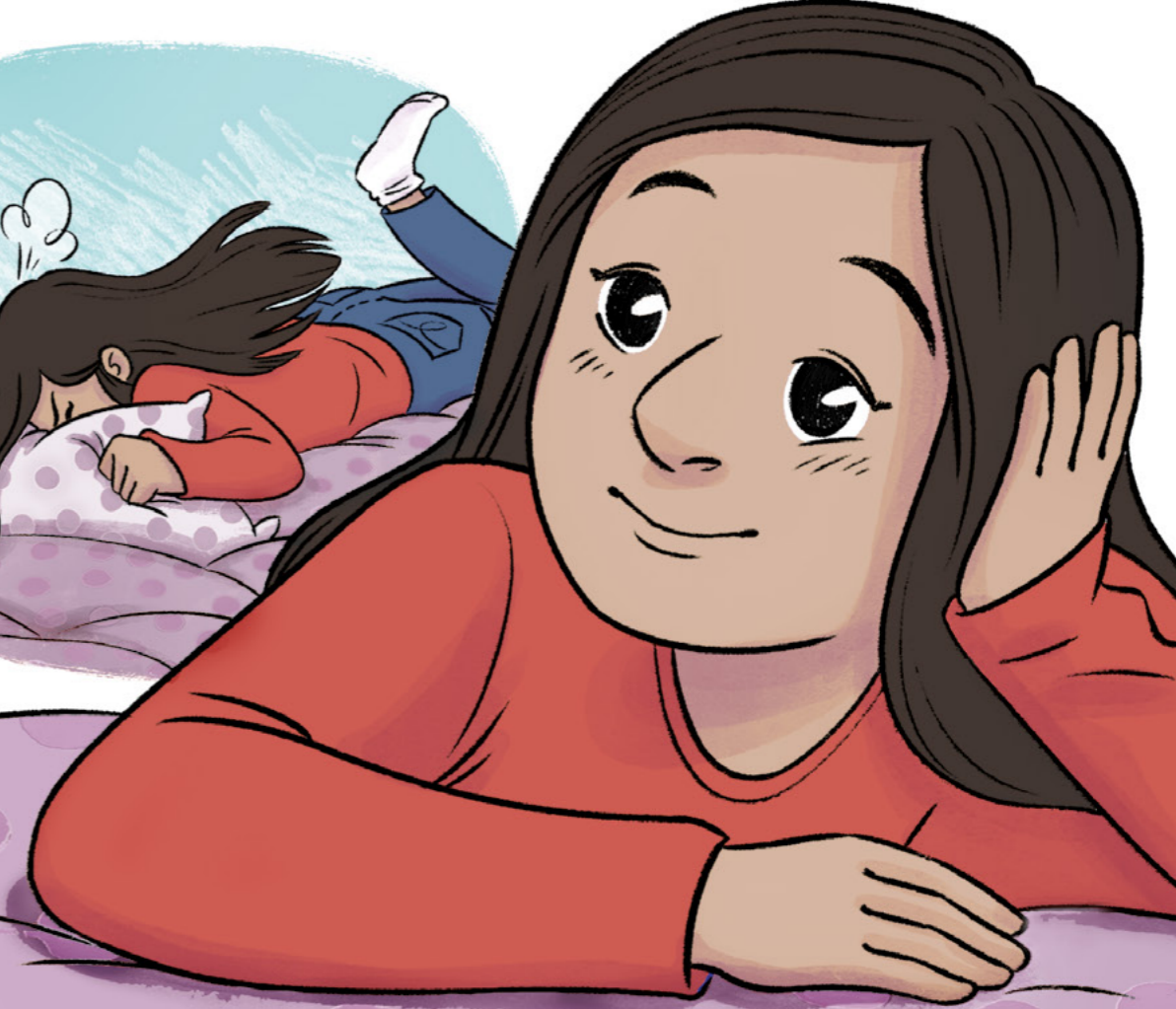

Waarom moest Mila altijd zo geweldig zijn?

Ana ontdekt wat ze waard is

Lucy Stevenson Ewell

(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal speelde zich af in Canada.

'Mamá, kijk eens!' zei Ana's oudere zus, Mila. Ze liet haar schoolrapport zien. 'Ik heb een 10 voor al mijn vakken!'

Ana rolde met haar ogen. Waarom moest Mila altijd zo geweldig zijn?

'Wat goed', zei mamá. 'Ik ben trots op je.' Ze keek naar Ana. 'En hoe ziet jouw rapport eruit?'

Ana gaf mamá haar rapport. 'Ze zijn oké', zei Ana. Ze keek naar de grond. Ana deed haar best op school. Maar ze had niet zulke geweldige cijfers als Mila.

'Ik ben ook trots op jou', zei mamá. Ze gaf Ana een knuffel.

Ze zegt dat alleen zodat ik me beter voel, dacht Ana. Mila was altijd slimmer geweest dan zij.

Maar Mila deed het niet alleen op school beter dan Ana. Ze was overal beter in. Ze had meer vrienden.

Ze had mooier haar. Ze kon beter sporten. Iedereen vond Mila geweldig.

Ana's ouders probeerden haar te helpen.

'Je bent heel belangrijk, Ana', zei papi.

'Je bent mooi en slim', zei mamá.

Maar Ana vond zichzelf niet belangrijk, mooi of slim. Niet vergeleken met Mila.

Op een dag speelden Ana en Mila een bordspel. 'Je hebt alweer gewonnen', zuchtte Ana.

'Zullen we iets anders doen?' vroeg Mila. 'We kunnen naar buiten gaan. Ik durf te wedden dat je van me wint met voetbal!'

'Nee!' snauwde Ana. 'Ik ben het zat om altijd te verliezen, en ik ben het zat dat je altijd beter bent dan ik.' Ze had het gevoel dat ze op het punt stond te ontploffen.

Mila's ogen gingen wijd open. 'Sorry...'

Ana draaide zich om en rende naar haar kamer voordat Mila haar zin kon afmaken. 'Ik zal nooit zo geweldig als jij zijn!' zei ze. Ze sloeg de deur dicht.

Ana lag op bed met haar gezicht in haar kussen. Ze was heel boos!

Ze haalde een paar keer diep adem. Toen ze gekalmeerd was, knielde Ana om te bidden. 'Lieve hemelse Vader,' zei ze, 'help me alstublieft. Ik ben altijd jaloers op Mila.' Ze sprak heel zachtjes. 'Ik heb het gevoel dat ik nooit goed genoeg zal zijn. Houdt U echt van mij?'

Ana kreeg een warm gevoel van kop tot teen. Toen kreeg ze een idee. Onze hemelse Vader houdt van mensen omdat ze zijn kinderen zijn. Niet omdat ze de beste zijn. Misschien hoefde Ana niet beter dan anderen te zijn om geliefd te zijn. Ze was op dit moment geliefd.

Ana bleef op haar knieën zitten. Ze wilde dat fijne gevoel niet kwijtraken. Onze hemelse Vader hield wel van haar – heel veel.

Toen werd er zacht op de deur geklopt. Het was mamá. Ze kwam naast Ana op bed zitten. 'Ik hoorde dat je verdrietig bent.'

Ana knikte. 'Ja. Maar ik voel me nu beter. Ik weet dat ik niet boos op Mila moet zijn omdat ze goede cijfers haalt of wint. En ik heb gebeden, en dat heeft echt geholpen.'

Mamá sloeg een arm om Ana heen. 'Hoe voelde het om te bidden?'

'Goed', zei Ana. 'Ik voelde dat ik heel belangrijk voor mijn hemelse Vader ben.'

Mamá trok Ana naar zich toe. 'Je bent altijd heel belangrijk geweest – voor je hemelse Vader en voor ons. Maar ik ben blij dat jij dat nu ook weet.'

'Ik ook. Ik ga tegen Mila zeggen dat het me spijt dat ik tegen haar heb geschreeuwd.' Ana glimlachte. 'En ik ga haar vragen of ze met me wil voetballen!' ●